

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Citation: Brorson, Hans Adolph: "Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956", i Brorson, Hans Adolph: *Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956*, 1951-56, s. 34. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson03grval-shoot-idm140139966480784/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Svane-Sang ; Lissabon ; Mindre digte ; Prosaskrifter ; Tillæg : Paul Diderichsen: Filologisk redegørelse. Arthur Arnholtz: Brorsons vers- og sangkunst. - 1956

Med et uforandret Sind,
Lige for hans Throne ind.
Tak ham, hvor du gaar og staaer,
For hans Marter, Død og Saar.
Kys hvert Spor, han efterlod,
Fuld af Graad og Sved og Blod!

Nr. 287. - IV.

6

1.

Hør dog, o hør dog den himmelske Vægter,
Du søvnlige Jord,
Hører og fatter, I Stammer og Slægter,
Hans liflige Ord.
Eder, i hvem I end ogsaa maac være
Af menneskelig Kjød,
Eder, til ævig Forløsning og Ære.
En Frelser er fød.

2.

Zion! som Edens forgiftige Slange
Saa ofte gjør ræd,
Lad ham nu see dig i Troen at prange
Med Jomfruens Sæd.
Synden den leede, vor Ansigtets Blegning,
Paa Midleren falt;
Gielden blev skreven paa Brudgommens Regning;
Og den er betalt.

2, 4: *hans Throne*] Joh. Åb. 22, 3. — 2, 7-8: Lk. 19, 41; Hebr. 5, 7 (*trønst*); Lk. 22, 44 (*Sved*); jfr. nr. 11, 2, 2; 30, 4, 5-7.
Nr. 287 — IV. Original. En julesalme, digtet over englebudskaftet i juleevangeliet, Lk. 2, 9-11. — 1, 1: *Vægter*] betegnelse for englen, jfr. Dan. 4, 13. — 2, 1-2: *Zion*] menigheden; *Edens forgiftige Slange*] slangen i paradiset, djævelen, 1. Mos. 3, 1 flg.; Joh. Åb. 12, 9; har skremmer ofte menigheden. — 2, 3: *prange*] træde frem i herlighed. — 2, 4: *sæd*] sammen med; *Jomfruens Sæd*] jomfruens søn. — 2, 5: *Synden*] bringer vort ansigt til at blegne, vel af skrak for straffen. — 2, 6: *Midleren*] om Jesus søn den, der har formidlet fredsforholdet mellem Gud og mennesker, 1. Tim. 2, 5 (nu *mellemand*). — 2, 7-8: 1. Kor. 6, 20; 7, 23; Kol. 2, 14.

3.

Amen, Hallelujah! møder tilhøbe
Med Harper og Sang,
Hvad som har Aande, mod Himlene raabe
I frydelig Klang.
O den dog allermindst ventelig Naade
Mod arrigste Kiøn
Gav os, i Stæden for Helvedes Vaade,
Sin eeneste Søn.

7

Nr. 288. - V.

En Samtale imellem JESUM og en Christen.

1.

Jesus. Du smelter i Taare;
Men siig mig: hvorfor?
Christen. Miraklers Mirakel! at Ordet blev Kiød.
I. Det galt vor Forening.
Siig vidre din Meening.
C. At Livet paa Jorden til Døden blev fød.
I. Ja, Sandhed at sige, med inderlig Lyst.
C. O uden al lige lifsaligste Trøst!

2.

I. Min Fader mig sendte,
Dig til ham at hente.
C. Men havde han ikke os onde for kiær?
I. Ej Engle udgrunder
Det Kierligheds Under.
C. Men var han dog ikke sit Hierte for nær?

3, 6: *arrigste*] argeste, mest onde; *Kiøn*] slægt, om menneskeslægten.
Nr. 288—V. Original. Er juleligt om Kristi menneskeblivelse (inkarnationen).
Samtalen minder om en katekisation, der jo var et af pletismens vigtigste op-
byggelsesmidler. — 1, 1: *Taare*] flertal af *Taar*; der menes tårer af glæde og
rørelse. — 2, 3: *Ordet blev Kiød* Joh. 1, 14: Kristus som Guds ord og meddelelses-
middel, der blev menneske. — 1, 4: *vor Forening*] at vi — *Jesus og en Christen* —
kunne blive forenet som brudgom og brud. — 1, 6: *Livet* og *Jesus* (Joh. 11, 25;
14, 6; Kol. 3, 4) blev født for at lide døden; *paa Jorden* hører til *blev fød*. —
1, 7: *Lyst*] glæde. — 2, 4-5: 1. Pet. 4, 12. — 2, 6: *Gik* Gud dog ikke sit hjerte for
nær? *Var han ikke for hård ved sig selv?*